

27. leden - Den obětí holokaustu

SRDCE

Hanuš Hachenburg

*Kdes v srdci v koutku bez jména
bude as malý pokojíček
a každý člověk v něm as má
své já jak malý prsten na malíček.*

*Tak hrozné to je, co já tam mám.
Tak tolik citů bez jména
a nemohu je vyjádřit!
Jsem větrný jak ozvěna.*

*Mé děťátko když narodí se
a bude k světu, bude muž
já doufám, že už nezažije,
co viděl jsem a trpěl už.*

*Já nevím, jak bych slovy nazval
svůj pokojíček s vrátkama
snad jednou mi to šeptnou ptáci
a vzkáže mi to ozvěna*

*A nebo řekne moje děcko
„víš – tati, ty jsi ten a ten!“
tak kruté je ke mně mé srdce
a nedopřeje krátký sen,*

*a vždycky řekne:
„Brachu milý -
jak bys mne přece vyjádřil!?“*

*Dnes jsem si řek: Srdce je oheň
a hasit oheň nemám sil.*

Jak Hanuš Hachenburg ve svých temných obavách tušil, otcem se nikdy nestal. Nacisté ho odvěkli do terezínského ghetta a ve věku čtrnácti let jej 10. července 1944 zavraždili v Osvětimi - Birkenau. Ha, Ca- nz, Orče, Abcess, Svatý - to jsou a autorské zkratky a pseudonymy Hanuše Hachenburga, Petra Ginze, Zdeňka Ornesta, Jiřího Brumla, Jiřího Kurta Kotouče. Chlapců, a přece velkých autorů, chlapců z terezínského domova č. 1, kteří v těch nejobořejších podmínkách a na tom nejstrašnějším místě psali a ručně vydávali pro své dětské kamarády časopis VEDEM.

Dokud si budeme jejich texty číst a připomínat, Hanuš, Petr a s nimi miliony zavražděných tu budou ve vzpomínkách s námi. Ale je to ještě víc. Je to vzpoura proti zřůdnosti.

Drž se dále od špatného souseda a nespolečuj se s bezbožníkem ani za účelem Tóry, protože každý, kdo se přidruží bezbožníků, i když nesdílí jejich způsob života, obdrží jejich mzdu. Čemu se to podobá? Člověku, který vstoupí do kožežny, a i když odtamtud nic neodnáší, vsákl do sebe zápach, který jde s ním.

Pirkej avot (Výroky otců)

Holokaust

Napsal: Mgr. Josef Makoč

